SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 99/09-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. O. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 52 C 199/06 a jeho rozhodnutím z 9. augusta 2006, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 567/06 a jeho rozhodnutím z 28. septembra 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. O. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2008 doručená a 3. marca 2008 doplnená sťažnosť Mgr. O. F., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru a práva zaručeného v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 52 C 199/06 a jeho rozhodnutím z 9. augusta 2006, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 567/06 a jeho rozhodnutím z 28. septembra 2007.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v dôsledku toho, že po jeho prepustení z väzby mu bolo zabránené vstúpiť do bytu, v ktorom predtým býval a z ktorého boli údajne vypratané jeho veci, sa návrhom podaným okresnému súdu domáhal vydania predbežného opatrenia voči vlastníkovi predmetného bytu – S. B. (ďalej len „odporca v 1. rade“) a tiež voči jeho bratovi ako užívateľovi bytu (ďalej len „odporca v 2. rade“, spolu ďalej len „odporcovia“), ktorým by okresný súd odporcom uložil povinnosť zdržať sa nakladania s predmetným bytom a odporcovi v 2. rade navyše aj povinnosť zdržať sa nakladania so záhradou špecifikovanou v návrhu.

Okresný súd uznesením sp. zn. 52 C 199/06 z 9. augusta 2006 návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietol, pričom toto uznesenie okresného súdu bolo z dôvodu odvolania sťažovateľa potvrdené aj uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 567/06 z 28. septembra 2007.

Sťažovateľ v sťažnosti vyjadruje svoj nesúhlas s označenými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktoré rozhodli na tom základe, že sťažovateľ aj napriek tomu, že bol uznesením okresného súdu č. k. 52 C 199/06-9 z 15. júna 2006 vyzvaný, aby doplnil svoj návrh a preukázal v čom spočíva bezprostredne hroziaca ujma a účel akého konania má byť predbežným opatrením zabezpečený a aby predložil aktuálne listinné dôkazy o jeho vlastníckom práve k predmetu návrhu, tieto nedostatky návrhu neodstránil ani nepredložil požadované listinné dôkazy, iba oznámil, že na pôvodnom návrhu trvá

s tým, že v budúcnosti sa *„... bude domáhať vydania dedičstva podľa § 485 OZ a určenia vlastníctva k bytu vydržaním“*.

V súvislosti s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ okrem iného uviedol:

„Teda všetky skutočnosti, ktoré ohrozovali práva sťažovateľa, ktoré uvádza odvolací súd na strane 2 ods. 2 rozsudku sa potvrdili, čím sa potvrdili aj všetky listinné dôkazy, ktoré boli založené v spise, čím súd nepreukázal žiadne nedôvodné obavy sťažovateľa, aby mohol v dobrej viere odôvodniť zastavenie konania na vydanie predbežného opatrenia, ak sa najmä dokazovaním, ktoré v zmysle hodnotenia dôkazov nespravil ani porušovateľ v 1. a ani 2. rade, nepreukázala potreba na zastavenie konania, ale naopak, z listinných dôkazov vyplýval opak na vydanie predbežného opatrenia...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný súd Bratislava II... a Krajský súd v Bratislave... v konaní o práve Mgr. O. F., trvale bytom... v B., na vydanie predbežného opatrenia sp. zn. 52 C 199/06, veci vedenej v odvolacom konaní sp. zn. 9 Co 567/06, porušili základné právo, aby sa vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR a na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, a ľudské právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, na efektívny opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru, a na ochranu majetku podľa čl. 1 Protokolu k Dohovoru.

2. Ústavný súd SR prikazuje Okresnému súdu Bratislava II..., aby bez zbytočných prieťahov konal vo veci vydania predbežného opatrenia sp. zn. 52 C 199/06 a podľa návrhu ho vydal Mgr. O. F., trvale bytom... v B., do 5 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Ústavný súd SR priznáva Mgr. O. F., trvale bytom... v B., primerané finančné zadosťučinenie v sume 200.000,- Sk, ktoré sú mu povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne Krajský súd v Bratislave... a Okresný súd Bratislava II... do 5 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ústavný súd SR rozhodol, že rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 9 Co 567/06 zo dňa 28. 9. 2007 a uznesenie sp. zn. 52 C 199/06 zo dňa 9. 8 2006 porušilo ľudské

právo Mgr. O. F., trvale bytom... v Bratislave na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, na efektívny opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru a na ochranu majetku podľa čl. 1 Protokolu k Dohovoru, a jeho základné právo podľa čl. 46 Ústavy SR na súdnu ochranu, na ochranu pred prieťahmi konania podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a ruší ich, a vec vracia na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava II...

5. Ústavný súd SR priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 13.500,- Sk (slovom trinásťtisícpäťsto slovenských korún), ktorú je povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne Krajský súd Bratislava... a Okresný súd Bratislava II... do 5 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta, JUDr. J. B.“

Súčasne sa sťažovateľ domáhal toho, aby ústavný súd pred rozhodnutím o jeho sťažnosti vydal dočasné opatrenie, ktorým by uložil odporcom, aby sa zdržali nakladania so sporným bytom a odporca v 2. rade aj nakladania so záhradou, ktoré boli predmetom konania pred všeobecnými súdmi.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 52 C 199/06, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 567/06.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z doložky právoplatnosti vyznačenej na uznesení okresného súdu sp. zn. 52 C 199/06 z 9. augusta 2006 predloženého samotným sťažovateľom vyplýva, že predmetné uznesenie v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 567/06 z 28. septembra 2007 nadobudlo v nevyhovujúcej časti právoplatnosť 7. decembra 2007. Sťažovateľ sa napriek tomu na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou až podaním z 3. januára 2008 (ktoré bolo odovzdané na poštovú prepravu 4. januára 2008 a ústavnému súdu doručené 8. januára 2008), t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súdoch, ktoré sťažovateľ označil za účastníkov konania, už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu

na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

V súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06) ústavný súd poskytuje teda ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označených konaniach pred okresným súdom a krajským súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie uznesením okresného súdu sp. zn. 52 C 199/06 z 9. augusta 2006, ako aj uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 567/06 z 28. septembra 2007 z dôvodu, že podľa jeho názoru označené súdy skutkovo nesprávne vyhodnotili jeho návrh na vydanie dočasného opatrenia, a preto jeho návrh zamietli.

Ústavný súd už vyslovil, že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, avšak predpokladom záveru o jeho porušení je také porušenie, ktoré nie je napraviteľné alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami (I. ÚS 148/03).

Nariadenie predbežného opatrenia je reakciou na naliehavú potrebu dočasne upraviť pomery účastníkov konania do doby meritórneho rozhodnutia vo veci samej. Účel predbežného opatrenia sa dosahuje bez ujmy na práve na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozsudkom vo veci samej. Nariadenie predbežného opatrenia v žiadnom prípade podľa názoru ústavného súdu nevylučuje, aby všeobecný súd poskytol v konečnom dôsledku ochranu právam, ktorých porušenie sťažovateľ namieta sťažnosťou pred ústavným súdom. Vzhľadom na špecifickosť namietaného konania, ktoré je ako celok konaním o návrhu sťažovateľa iba na vydanie predbežného opatrenia, t. j. nejde o návrh podaný v priebehu konania o veci samej (návrh vo veci samej sťažovateľom ani nebol podaný), ústavný súd vyhodnotil námietky sťažovateľa takto:

2.1 K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 52 C 199/06 z 9. augusta 2006

Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred iným štátnym orgánom Slovenskej republiky (vrátane všeobecných súdov).

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 52 C 199/06 z 9. augusta 2006, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, bolo preskúmané už v odvolacom konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 9 Co 567/06.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy.

2.2 K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 567/06 z 28. septembra 2007

V súvislosti s nespokojnosťou sťažovateľa týkajúcou sa skutkových zistení krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že podľa svojej judikatúry (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06) nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ neosvedčil základné predpoklady na vydanie predbežného opatrenia a ani *„... listinné dôkazy nepredložil (§ 79 ods. 2, § 120 ods. 1 O. S. p.), t. z., že neosvedčil existenciu odôvodnenej potreby nariadenia predbežného opatrenia“*, preto krajský súd odvolaním sťažovateľa napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Z napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu krajského súdu, ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol upozornený (uznesením z 15. júna 2006) na nedostatky jeho návrhu na vydanie predbežného opatrenia s tým, že ich má odstrániť v súdom naznačenom smere, čo však sťažovateľ v zmysle tohto poučenia neurobil.

Vzhľadom na uvedené konanie sťažovateľa, ktorý požadoval, aby všeobecné súdy rozhodli iba na podklade jeho neosvedčených tvrdení bez ich dostatočného preukázania, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov pri zisťovaní skutkového stavu, ústavný súd považuje rozhodnutie krajského súdu za ústavne akceptovateľné. Preto námietky sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu, t. j. že ani krajský súd nenapravil pochybenie okresného súdu a nevydal sťažovateľom navrhované predbežné opatrenie, v kontexte posúdenia možného porušenia sťažovateľom označeného základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie nepovažoval ústavný súd za opodstatnené

a relevantné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 44/08).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Navyše ústavný súd podotýka, že v prípade splnenia zákonom požadovaných náležitostí na vydanie predbežného opatrenia, má sťažovateľ možnosť opätovne sa domáhať jeho vydania.

3. K namietanému porušeniu základného práva vlastniť a pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu

Sťažovateľ tiež namietal, že v dôsledku tohto, že okresný súd a ani krajský súd nevyhoveli jeho návrhu na vydanie predbežného opatrenia, mu nebola poskytnutá dostatočná a rýchla ochrana jeho základného práva pokojne užívať jeho majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, ktoré týmto malo byť v konečnom dôsledku tiež porušené.

Aj v tomto prípade ústavný súd sťažnosť vo vzťahu k namietanému uzneseniu okresného súdu odvolávajúc sa na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý

vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažovateľ namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu len z dôvodu ním tvrdenej svojvoľnosti záverov napadnutého uznesenia krajského súdu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ústavný súd vzhľadom na už uvedené závery, a pretože sťažovateľ dosiaľ nedokázal preukázať vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam a napriek tomu sa domáha jeho ochrany, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. K namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vychádza aj judikatúra ústavného súdu, vyplýva, že čl. 13 dohovoru priznáva fyzickým osobám a právnickým osobám procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto naväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní c. Spojené kráľovstvo z 25. marca 1983, III. ÚS 38/05). Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia aj iných práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice c. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52).

Je nepochybné, že proti namietanému uzneseniu okresného súdu mal sťažovateľ právo podať odvolanie, čo napokon aj využil, pričom o tomto odvolaní rozhodol krajský súd

uznesením sp. zn. 9 Co 567/06 z 28. septembra 2007 tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V tejto súvislosti treba konštatovať, že odvolacie konanie, ktorého iniciovanie záviselo od vôle účastníkov konania, teda aj od vôle sťažovateľa, sa uskutočnilo a jeho výsledkom bolo rozhodnutie krajského súdu, ktorý rozhodnutie okresného súdu v rámci tohto procesu preskúmal. Skutočnosť, že krajský súd nerozhodol podľa očakávaní a predstáv sťažovateľa, nie je dôvodom na vyslovenie porušenia čl. 13 dohovoru (obdobne III. ÚS 321/06, III. ÚS 117/08). Navyše, tak ako to vyplýva z už uvedeného, ústavný súd nezistil, že by postupom alebo rozhodnutím krajského súdu bolo porušené aj iné dohovorom garantované právo.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu rozhodovať o návrhu sťažovateľa na vydanie dočasného opatrenia, pričom v tejto súvislosti ústavný súd upozorňuje, že účel vydania dočasného opatrenia podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde je odlišný od účelu vydania predbežného opatrenia v zmysle § 74 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je podmienené vyslovením porušenia práv alebo slobôd sťažovateľa (§ 127 ods. 2 prvá veta ústavy), nepripadalo do úvahy už rozhodovať o tejto časti sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2009